

langende, maa selvfølgelig alle Myndlinge i Overformynderiet have Ret til at stille dette Forlangende med Hensyn til deres Penge; men saa vil Følgen blive, at Overformynderiet maa realisere alle sine Panteobligationer og Kreditforeningsobligationer. Hvis pludselig Overformynderiets Beholdning af Panteobligationer og Kreditforeningsobligationer bliver kastet ud paa Pengemarkedet, vil det utvivlsomt medføre en Ravage for dette, som vi ikke kan have. Der er, efter hvad jeg kan se, kun een Mulighed: at man ikke foretager noget til Fordel for den enkelte, men søger en Ordning, hvorved de alle faar en højere Rente. Det har Ministeriet gjort ved at approbere en Ordning, ifølge hvilken der efter Juni Termin 1921 betales $\frac{1}{2}$ pCt. mere i Rente. Videre vil Ministeriet ikke kunne strække sig. Jeg har gjort alt, hvad jeg har formaet, for at faa dem, som har været hos mig i Ministeriet med Anmodning i den her omhandlede Retning, til at forstaa, at det er aldeles utænkeligt, at man kan gøre noget saadant, da det vil komme til at genere Pengemarkedet i en uhyggelig Grad. De vedkommende har forstaaet mig, naar de har hørt Forklaringen, og lovet at bringe denne Opfattelse videre; forhaabentlig vil disse Anmodninger saa bortfalde.

Det ærede Medlem spurgte endvidere, om Ministeriet paataenkte at føre et mere effektivt Tilsyn med Hensyn til Forholdene paa Hospitalerne, og henviste i den Anledning til Tildragelsen paa Sundby Hospital. Jeg kan tilsige min absolutte Støtte til, at hvad der her kan gøres, skal blive gjort.

Det ærede Medlem kom dernæst ind paa at omtale Ministeriets Forhold til Beværtningerne og sagde ogsaa nogle kørne Ord om Politiets Optraeden i den senere Tid overfor Beværtningerne. Jeg takker derfor og kan tilsige Politiet absolut Assistance til at gaa videre i den Retning. Jeg har ogsaa, efter at det ærede Medlem har talt, haft Lejlighed til at gøre ham bekendt med, hvad Politiet har foretaget sig, siden det nuværende Ministerium er kommet til Roret, og det ærede Medlem er vistnok tilfreds dermed. Der vil blive fortsat i samme Retning, og jeg tror, Politiet har en absolut Følelse af, at naar det blot handler elskværdigt og loyalt, men bestemt, vil det altid have Ministeriet i Ryggen.

De ærede Medlemmer Hr. Mads Larsen og Hr. Jørgensen var inde paa Spørgsmaalet om Automobilerne. Jeg behøver

her kun at gentage, hvad jeg allerede har sagt, at der vil fremkomme et Lovforslag i saa Henseende. En af de Herrer udtalte sin Ængstelse for, at vi havde sat os i Forbindelse med en af Klubberne og faaet dens Assistance ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag. Jeg tror, denne Frygt er ugrundet; jeg kan i det hele taget ikke se nogen Fare ved, at man hører de forskellige Institutioner om de Sager, der vedrører dem. Sagen bliver forelagt for Rigsdagen, hvis Opgave det da bliver at tage Standpunkt til den.

Jeg skal dernæst besvare de Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen rettede til mig angaaende Udvisningerne i Sønderjylland. De Udvisninger, der er Tale om, er ikke dem, som er foretagne af det nuværende Ministerium, thi som ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, er Spørgsmaalet om disse Udvisninger overhovedet ikke blevet berørt her i Rigsdagen, det er kun kommet frem i Bladene; heller ikke de Navne, som har spillet en stor Rolle i Bladene, er blevet fremdraget her i Rigsdagen. Jeg maa udtale min store Glæde herover; jeg tager det som et Udtryk for, at man i Virkeligheden er tilfreds med det nuværende Ministeriums Optraeden i denne Sag. Fornemmelsen af at have hele det danske Folk bag os giver os Styrke. Der har nylig været afholdt en Konference i Paris, hvor man drøftede Spørgsmaalet om Pasregler, og det har glædet mig, at de Forslag i mildnende Retning, som man der kunde enes om, var af den Art, at jeg paa Forhaand kan tiltræde dem, de følger nogenlunde de samme Principper, som vi hævder. De af det ærede Medlem fremdragne Spørgsmaal angaaende Udvisninger sigter altsaa til de Udvisninger, som er foretagne af den interallierede Kommission, og til hvis Ophævelse man ønsker den nuværende Regerings Assistance. Som jeg allerede har sagt, forekommer det mig, at man fra Socialdemokraternes Side har grebet denne Sag noget forkert an, ikke tilstrækkelig praktisk, om jeg saa maa sige. Først forlangte Partiet nemlig af mig, at jeg uden videre skulde ophæve alle de af den interallierede Kommission foretagne Udvisninger. Jeg svarede dertil selvfølgelig det eneste, jeg kunde svare, nemlig at det hverken vilde eller kunde jeg, det var den interallierede Kommission, som havde foretaget disse Udvisninger, og de maatte staa ved Magt; en helt anden Sag var det, hvis enkelte af disse Mennesker ønskede Tilladelse til at komme ind